

1

HET PERSBERICHT

‘Ken je die?’

‘Hé!’ Met verbazing kijkt Edward Smit in de krant die Eileen Rider hem laat zien. Er staat een foto in van hem, plus eentje van oom Theodoor. En verder met vetgedrukte letters: **‘Onbekende dieren in de Ethiopische Nijlrvijnen?’**

Vervolgens, kleiner gedrukt:

De bekende natuurfotograaf Th. Smit heeft van het Brits Natuurwetenschappelijk Genootschap waarvoor hij werkzaam is, de opdracht gekregen een uitgebreide serie opnamen te maken in het noorden van Kenia en in Ethiopië. Onder meer staat de Danakilwoestijn op het programma, terwijl verder een diepgaand onderzoek zal worden ingesteld in het stroomgebied van de Blauwe Nijl. De heer Smit hoopt in deze gedeeltelijk nog ondoorzochte ravijnen dieren aan te treffen die tot nu toe voor het menselijk oog verborgen zijn gebleven. De onderzoeker wordt vergezeld door zijn neef, de heer Edward Smit, en diens vriend, de piloot Wielema, die de helikopter zal besturen. Dit toestel zal in deze moeilijk toegankelijke gebieden belangrijke diensten kunnen verrichten. Het werd speciaal voor dit doel door het genootschap aangekocht en zal door de vrachtvaarder Sarcam worden vervoerd tot aan Djibouti.

‘Nou?’ vraagt Eileen.

Edward knikt. ‘Ja, het staat er!’ Hij vouwt de krant weer op. ‘Mag ik hem hebben?’

‘Natuurlijk. Ik heb hem voor jou meegebracht.’

‘Wat is dat voor geheimzinnig nieuws?’ vraagt Wielema, de piloot.

‘Lees maar’, zegt Edward met een lach.

Ze staan bij elkaar in Dar es Salaam, in Tanzania, het afgesproken verzamelpunt voor de leden van de expeditie naar Ethiopië. Die leden zijn dus oom Theodoor, Edward en Wielema, terwijl als vierde man hun vriend Turoeboe meegaat, de jonge sterke kleurling. Hij staat naar het verkeer te kijken.

Edward en Wielema zijn hier de vorige dag aangekomen uit Zuid-Afrika. Turoeboe is vandaag gearriveerd. Hij is gebracht door Edwards vader, de ingenieur die een grote stuwdam bouwt in het binnenland van Oost-Afrika. Eileen Rider, zijn secretaresse, is meegereisd en reist naderhand weer met hem terug. Gewacht wordt nu nog op oom Theodoor. Hij moet uit Londen komen en zou hier vandaag arriveren met een toestel van de BOAC. Maar intussen hebben ze het bericht ontvangen dat hij nog niet helemaal klaar is met het treffen van de voorbereidingen voor de expeditie en dat hij daarom pas over enkele dagen komen kan.

Dat is een lelijke tegenvaller! Edward is ontzettend benieuwd wat ze zullen beleven daar in die geheimzinnige gebieden. Dat het een heel belangrijke expeditie wordt en dat hij niet de enige is die nieuwsgierig is naar de resultaten, blijkt zonneklaar uit dit krantenbericht.

‘Wat moeten we gaan doen, al die tijd dat we nog op oom moeten wachten?’ vraagt hij ongeduldig. Hij pakt de kaart.

Zijn vader kijkt een beetje plagend. ‘Tja, als je je verveelt ... We zouden misschien vlug even de Kilimanjaro kunnen gaan beklimmen. Niemand op tegen?’

Er wordt gelachen en de piloot zegt: ‘Ik ga graag de lucht in, maar liever niet te voet.’

Intussen heeft Turoeboe zich met een zekere verwachting over de kaart gebogen. Opeens blijft zijn vinger rusten bij een bepaalde plaats en vragend kijkt hij Edward aan.

‘Bagamoyo’, zegt die. ‘Wat is daarmee, Turoeboe?’

Op het gezicht van de inlander ligt diepe ernst. Hij zwijgt. Zijn geheimzinnige gedrag trekt de aandacht.

Dan zegt Eileen, het meisje dat van kind af aan met de kleurlingen heeft omgegaan, zodat het zelfs te merken is aan de manier waarop ze spreekt: 'Ik denk dat ik het weet. We weten toch dat Bagamoyo de oude slavenhaven is? Is je dat verteld, Turoeboe?'

Ja, men heeft er Turoeboe over verteld. Ook uit zijn dorp in het oerwoud zijn in voorbije tijden mensen geroofd, voorouders ook van hem... Ze werden weggevoerd en ingescheept – in Bagamoyo, zoals hij later heeft gehoord. Nu zou hij graag die vreselijke haven willen zien waar zijn voorouders het vaderland verlieten. Of is het ver?

Het is niet ver, welnee. En ze hebben immers voldoende tijd? En zo rijden ze er dan heen. Eileen Rider weet er de weg, want zij is er al eerder geweest. Ze brengt hen bij de stenen paaltjes waaraan de slaven werden vastgebonden.

Turoeboe zwijgt.

Allemaal zijn ze stil.

En als ze uitkijken over de oceaan denkt Edward: Dat dit kon!

Stiekem kijkt hij opzij en hij merkt dat zijn zwarte vriend tranen in de ogen heeft.

Turoeboe ziet ze gaan in zijn verbeelding. De mannen en de vrouwen uit zijn voorgeslacht, over wie bedroefd verteld werd bij de vuren van zijn dorp. Hier, aan de kust, namen zij afscheid van hun vaderland. Dit was de laatste Afrikaanse aarde die zij zagen. Want van de vele weggevoerden is er nooit een teruggekeerd. En bij degenen die nog niet gevangen waren, leefde de diepe angst dat ook zij eenmaal zouden worden weggevoerd ...

Dat alles is voorbij. Hoe veel gelukkiger is deze tijd! Want hij, Turoeboe, kent die angst niet. Hij woont in vrijheid in het oude, goede Afrika. En hij heeft veel geleerd. Straks maakt hij met zijn

blanke vrienden een verre reis. Hij verheugt zich niet minder op de tocht dan Edward. Zijn ogen glanzen als het water van de Indische Oceaan.

‘Zullen we maar weer gaan?’ vraagt Edward ongeduldig. ‘Even gaan kijken naar het huis waar Stanley gewoond heeft? Dat staat hier ook!’

Ja, denkt hij wat jaloers, in die tijd was er voor ontdekkingsreizigers nog veel te doen! Maar gelukkig ligt er hier en daar nog altijd een gebied dat nog onderzocht moet worden!